

Китоби Дониёл — Рақами Сию Панҷ

Ошкор сохтани чорчӯби нубувватӣ: фаҳмиши Уилям Миллер ва се қудрати харобкунандае, ки ба сӯи Ҳармиҷидӯн роҳ мебаранд

Jeff Pippenger

2023-12-30

Дар «замони охир», дар соли 1798, китоби Дониёл ва, ба таври мушаххастар, рӯёе ки назди дарёи Ёлой тасвир шудааст, мӯҳркушой гардид. Он рӯё оғози довари таҳқиқиро дар 22 октябри соли 1844 эълон намуд. Ояте ки асоси он ҳақиқат гардид, Дониёл, боби ҳаштум, ояти чордахум аст. Виям Миллер, он паёмбаре ки барои дарк кардани мӯҳркушоии ин паём баргузида шуда буд, ҳаргиз ҳамаи ҳақиқатхоеро, ки ба он рӯё вобаста буданд, ба таври комил дарк накард, вале ӯ кореро, ки ба вай супурда шуда буд, ба ҷо овард.

Ҳангоме ки Миллер ба омӯзиши каломи нубувватӣ оғоз намуд, ӯ ба дарки баъзе қоидаҳои тафсири нубувватӣ расид, ки дар дохили Китоби Муқаддас муайян ва муқаррар гардида буданд. Он қоидаҳо ба шакли рамзгузоришуда сабт гардида, ҳамчун Қоидаҳои Тафсири Виям Миллер шинохта шуданд. Ин қоидаҳо аз ҷониби ваҳй тасдиқ ёфтаанд ва ҳамчун қоидаҳои муайян шудаанд, ки аз ҷониби онҳое истифода хоҳанд шуд, ки оғози довари иҷроиро ҳангоми қонуни якшанбе эълон мекунанд. Миллер шаҳодат дод, ки омӯзиши Китоби Муқаддасро аз аввали Китоби Муқаддас оғоз кард ва танҳо ҳамаи андоза ба пеш мерафт, ки он чиро, ки дар он лаҳза мавриди баррасӣ қарор мебуд, мефаҳмид. Аз ин равиш ба осонӣ метавон дид, ки нахустин нубуввати замонӣ, ки Миллер онро дарк намуд ва он ба паёме, ки ӯ бояд ҳамчун дар соли 1844 иҷрошуда муайян мекард, иртибот дошт, «ҳафт замон»-и Ибодат 26 буд.

Илҳом моро огоҳ месозад, ки фаришта Ҷабраил, ҳамроҳ бо дигар фариштагони муқаддас, зехни Миллерро роҳнамоӣ мекард, ҳамаи тавре ки Ҷабраил зехни Дониёл, Юҳаннои ваҳйнавис ва ҳамаи анбиёи Китоби Муқаддасро роҳнамоӣ карда буд, зеро ба Ҷабраил он вазифае супурда шуда буд, ки Шайтон аз он маҳрум гардид. Вазифаи Ҷабраил дар номи аввали Шайтон, Люцифер, ки маънояш «барандаи нур» аст, таҷассум ёфта буд. Ҷабраил нури нубувватиро ба Миллер овард, ва ӯ дар иттибот ба он нур он паёмро пешниҳод кард, ки оғози довари таҳқиқиро дар 22 октябри соли 1844 эълон менамуд.

Ақибаҳои ба онҳое ки меҷӯханд кори Виям Миллерро дарк наоянд, имкон медиҳад эътироф кунанд, ки ба ӯ нисбат ба каломи набавӣ баъзе бинишҳое дода шуда буд, ки барои кори ӯ дар ҷамъоварӣ ва тартиб додани паёми довари наздикшаванда калидҳо гардиданд. Яке аз он калидҳо дарки ӯ буд, ки як рӯз дар татбиқи набавӣ як солро ифода мекунад. Дигаре сохтори набавие буд, ки ӯ барои ҷой додан ва мутобиқ сохтани хатҳои набуввате, ки кашф карда буд, ба кор мебард. Он сохтор бар ду қудрати шайтонӣ асос ёфта буд, ки ба қавми Худо ва муқаддасгоҳи Худо вайронӣ оварданд. Ҳамаи кашфиёти Миллер бар он сохтори набавӣ қарор дода шуданд, ки таърихи бутпарастӣ ва баъд аз он папизмро ифода мекард, ки пайдарҳам ҳам муқаддасгоҳи Худо ва ҳам қавми Худоро аз замони Исроили

қадим то омадани дуҷуми Масеҳ поймол мекарданд.

Он сохтори нубувватӣ ба ӯ имкон дод, ки ҳар як ҳақиқатеро, ки барои муайян намудани 22 октябри соли 1844 ҳамчун оғози доварӣ зарур буд, ба таври дақиқ шиносад. Аммо он ҳақиқат маҳдуд буд, зеро ӯ наметавонист қувваи сеюми таъкибкунандаро, ки дар таърихи нубувватӣ пас аз бутпарастӣ ва папизм меомад, бубинад. Барои ӯ дидани он ҳақиқат зарур набуд, зеро кори ӯ эълон намудани 22 октябри соли 1844 буд, ва нури қувваи сеюми таъкибкунанда пас аз он сана кушода мешуд.

Дар иртибот ба мутобиқ сохтани фаҳмишҳои нубувватиҳои худ бар сохтори ду қудрати вайронкунанда — Руми бутпараст, ки пас аз он Руми папавӣ меояд, — ӯ чунин мефаҳмид, ки калимае, ки дар китоби Дониёл ба «ҳамешагӣ» тарҷума шудааст, рамзи бутпарастӣ ва ё Руми бутпараст аст. Калимаи «tamid», ки ба «ҳамешагӣ» тарҷума шудааст, аз ҷониби Дониёл панҷ бор истифода мешавад. Он ҳамеша дар пайвастагӣ бо рамзе ба кор рафтааст, ки Миллер дуруст онро намоёндаи папавӣ медонист. Рамзи папавӣ, ки ҳамеша дар иртибот бо «ҳамешагӣ» падида меояд, бо ду рамз ифода шудааст. Ба ҳар ду сурат, он ду рамзи қудрати папавӣ ҳар ду папагиро муайян мекунам, вале бо вучуди ин, вақте ки Дониёл калимаи «tamid»-ро, ки ба «ҳамешагӣ» тарҷума шудааст, истифода мебард, он ҳамеша ҳамроҳ бо рамзи папавӣ ва пеш аз он ба кор мерафт. Фаҳмиши Миллер дар бораи «ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл, пояи сохторе гардид, ки ӯ онро бар ду қудрати вайронкунанда — бутпарастӣ, ки пас аз он папавӣ меояд, — асосёфта медид. Муайян кардани «ҳамешагӣ» ҳамчун бутпарастӣ аз ҷониби Миллер дар китоби Дониёл, муқаррар шуда буд, ки ба як баҳси бузург дар дохили адвентизм табдил ёбад, ки аз насли дуҷуми адвентизм, ки дар соли 1888 оғоз ёфт, сар шуд.

Аввалин ҳақиқати пешгӯишавандае ки Миллер кашф кард ва чузъи фаҳмиши 22 октябри соли 1844 буд, «ҳафт замон»-и Ибодатнома боби бисту шаш буд, ва он нахустин ҳақиқати собитшудаи Миллер буд, ки дар соли 1863 рад карда шуд. Он радкунӣ насли аввали Адвентизмро оғоз намуд, ҳангоме ки онҳо саргардонӣ карданро дар биёбони Лаодикия оғоз карданд. Насли дуҷум дар Конфронси Умумии Миннеаполис дар соли 1888 оғоз ёфт, ва дар пайомади исёне ки дар он ҷо рух дод, кори шайтонӣ оид ба рад кардани муайянсозии Миллер дар бораи «ҳамешагӣ» ҳамчун бутпарастӣ дар соли 1901 оғоз гардид. Фаҳмиши дурусти «ҳамешагӣ» ба таври комил канор гузошта нашуд, то пас аз марги зан-пайғамбар, ки муайян карда буд, ки назаре ки бар зидди назари дурусти Миллер дар бораи «ҳамешагӣ» тарғиб мешуд, аз ҷониби «фариштагоне ки аз осмон ронда шуда буданд» оварда шудааст. Радкунии комил дар насли сеюм тахминан дар соли 1931 ба амал омад. Насли сеюм бо наشري китоби В. В. Прескотт, бо унвони The Doctrine of Christ, каме пас аз Конфронси Китоби Муқаддас дар соли 1919, оғоз ёфта буд. Дар соли 1919, насли сеюм оғоз ёфт ва то наشري китоби Questions on Doctrine дар соли 1957 идома кард.

Пас аз он ки кори Миллер бар ду лавҳаи Ҳабаккук (ҷадвалҳои пешоҳангонаи солҳои 1843 ва 1850) устувор гардида, равшан карда шуд, Худованд он гоҳ ба ошкор сохтани ин ҳақиқат оғоз намуд, ки қувваи дигари сеюми вайронгаре низ хоҳад буд, ки пас аз бутпарастӣ ва папизм хоҳад омад ва он низ қавми Худоро таъкиб хоҳад кард.

«Тавассути бутпарастӣ ва сипас тавассути Папагарӣ, шайтон дар тӯли қарнҳои бисёр қудрати худро ба кор бурд, то шохидони амин вафодори Худоро аз рӯи замин маҳв созад. Бутпарастон ва папагароён аз як рӯи аждаҳо ба ҳаракат оварда мешуданд. Фарқи онҳо фақат дар он буд, ки Папагарӣ, бо вонамуд кардани хизмат ба Худо, душмани хатарноктар ва бераҳмтар буд. Тавассути василаи Румгарой, шайтон ҷаҳонро асир сохт. Калисои Худо, ки худро чунин эътироф мекард, ба сафи ин фиреб кашида шуд, ва зиёда аз ҳазор сол қавми Худо зери ҳашми аждаҳо азоб кашиданд. Ва ҳангоме ки Папагарӣ, аз қувваи худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъқиб даст кашад, Юҳанно қудрати нави дид, ки бармехост, то овози аждаҳоро такрор намояд ва ҳамон амали бераҳмона ва қуфромезро идома диҳад. Ин қудрат, охирин қудрате, ки бояд бар зидди калисо ва шариаи Худо ҷанг намояд, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррамонанд дошт, рамзгузорӣ шудааст. Ҳайвоноти пеш аз он аз баҳр баромада буданд, аммо ин яке аз замин баромад, ки бархостани осоиштаи миллатеро, ки бо он рамзгузорӣ шудааст, ифода мекунад. «Ду шох мисли барра» ба ҳуҷи хусусияти Ҳукумати Иёлоти Муттаҳидаро намоёндагӣ мекунад, чунон ки дар ду принсипи бунёдии он, Ҷумҳурихоҳӣ ва Протестантизм, ифода ёфтааст. Ин принсипҳо сирри қудрат ва шукуфои мо ҳамчун як миллат мебошанд. Онҳое ки нахуст дар соҳилҳои Амрико паноҳгоҳе ёфтанд, шод шуданд, ки ба кишваре расидаанд, ки аз иддаҳои мутақаббирои папагӣ ва аз зулми ҳокимияти подшоҳӣ озод аст. Онҳо тасмим гирифтанд, ки ҳукуматеро бар пояи фароҳи озодини шаҳрвандӣ ва динӣ бунёд намоянд». Signs of the Times, November 1, 1899.

Миллер қудрати сеюми таъқибкунандаро дида натавонист, ва аз ҳамин сабаб сохтори ӯ нопурра буд, гарчанде ки барои ба анҷом расондани кори ӯ комилаи мутобик буд. Хоҳар Уайт муайян месозад, ки Миллер паёмовари баргузидаи Худо буд; дар кори худ ӯ ба воситаи Илос ва Яҳёи Таъмиддиҳанда рамзгузорӣ шуда буд, дар даъваташ ба кори худ — ба воситаи Элишо, ва дар марги худ — ба воситаи Мусо. Дар таърихи муқаддас кам касоне ҳастанд, ки тавзеҳоте дар бораи онҳо илҳом бахшида шудаанд, ки фариштагон назди қабри онҳо интизоранд, то онҳоро эҳё намоянд, аммо ин тавзеҳот дар бораи Миллер аст. Ин воқеият, ки кори ӯ бо таърихе, ки дар он бархезонида шуда буд, маҳдуд буд, нисбат ба Миллер сухани тақдиромез нест, балки танҳо як заруратест, ки бояд эътироф карда шавад, агар кори ӯ дар рӯшноии ҳақиқии Қаломӣ нубуввати Худо баррасӣ хоҳад шуд.

Ба Миллер роҳнамоии махсуси фариштагӣ дода шуд, ки ба ӯ имкон дод ҷаҳорҷӯи нубувватиро бар пояи ду қудрати вайронгар бино намояд: бутпарастӣ ва пас аз он папагарӣ. Аз ин сабаб, нубувватҳое, ки таърихро фаротар аз харобие, ки он ду қудрат ба анҷом расонданд, муайян мекарданд, аз ҷониби Миллер нодуруст фаҳмида шуданд. Бо вучуди ин, ҳеҷ яке аз он нофаҳмиҳо ба ду лавҳаи муқаддаси Ҳабакқук роҳ наёфт, ки дар он ҷо асосҳое, ки тавассути кори Миллер барқарор гардида буданд, ба таври графикӣ намоиш дода шуданд. Аз ҳамин ҷост, ки илҳом метавонист дар бораи ҷадвали соли 1843 сабт намояд, ки он бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд.

«Худованд ба ман нишон дод, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти ӯ роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеҷ қисми он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки ӯ мехост. Дасти ӯ бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон кард, то ҳеҷ кас онро

дида натавонад, то он даме ки дасти Ў бардошта шуд.

«Сипас ман дар бораи “Ҳамарӯза” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва ки Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама дар бораи фаҳмиши дурусти “Ҳамарӯза” муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва аз паси он торикӣ ва сардаргумӣ омад.» Review and Herald, 1 ноябри 1850.

Ҳақиқатҳое, ки Миллер бо роҳнамоии фариштагон гирд оварда буд, аз ҷониби Худованд ҳидоят ёфта буданд, ва дар доираи тасдиқи қадвали соли 1843, илҳом ҳамчунин дарбар мегирифт, ки фаҳмиши Миллер дар бораи он ки «ҳамешагӣ» намоёндаи бутпарастӣ мебошад, дуруст буд. Панҷ бор калимаи ибронии «tamid», ки ба сурати «ҳамешагӣ» тарҷума шудааст, дар китоби Дониёл зикр мегардад, ва он ҳамеша муносибати байни ду қудрати вайронгари бутпарастӣ ва сипас папаро ифода менамояд.

Фаҳмиши Миллер дар бораи «қурбонии доимӣ» ҳамчун рамзи бутпарастӣ, дар қолаби нубувватие, ки ӯ ба қор мебурд, қомилан зарурӣ буд, зеро муносибати пайдарпайи бутпарастӣ, ки пас аз он папизм меомад, ба нуқтаи истиноди ӯ барои мутобиқ сохтани ҳамаи нубувватҳое табдил ёфт, ки ӯ ба фаҳми онҳо ҳидоят шуда буд.

Дар «замони охир», дар соли 1798, китоби Дониёл қушода гардид, ва матни асосие, ки он буд ва Хоҳар Уайт онро ҳамчун «сутуни марказӣ» ва «тахкурсей»-и ҳаракати адвентӣ муайян кардааст, Дониёл боби ҳаштум ва ояти чордахум буд.

Ояте, ки болотар аз ҳама оятҳои дигар ҳам поя ва ҳам сутуни марказии имони Адвент буд, ин изҳорот буд: «То ду ҳазору сесад шабонарӯз; пас муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд». [Дониёл 8:14.] «Муборизаи Бузург», 409.

Ояти чордах ҷавоби ояти сездех аст, ва ин ҷавоб бе заминаи савол ҳеҷ маъно надорад.

Ва он гоҳ шундаам, ки як муқаддас суҳан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки суҳан мегуфт, гуфт: «То ба қай ин рӯз дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронгар хоҳад буд, ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашқарро барои поймол шудан таслим кунад?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ қудсгоҳ пок хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Ин ду оят рамзи афзоиши дониш мебошанд, ки қангоми боз шудани китоби Дониёл дар «вақти интиҳӣ», дар соли 1798, ба вучуд омад. Ояти сездех ду қувваи вайронгарро муайян мекунад, ки Миллер намунаи нубувватии худро бар онҳо бино намуд. Миллер «қурбонии доимӣ»-ро дар ояти сездех бутпарастӣ, ва «гуноҳи харобкунанда»-ро папагарӣ муайян кард. Муҳим аст, ки дар қарда шавад: намунаи нубувватие, ки фариштагон Миллерро ба шинохтани он роҳнамоӣ намуданд, дар ҳамин ду оят муайян шудааст, ки афзоиши донишро ифода мекунад, ки дар соли 1798 ба саҳнаи таърих ворид гардид. Аммо ба Миллер дода нашуд, ки қувваи навбатиро, ки мебоист ба саҳнаи нубувватӣ баромада, қавми Худоро таъқиб кунад, бушинад.

«Ман дидам, ки ҳайвони дӯшоха даҳони аждаҳо дошт, ва қудрати ӯ дар сари ӯ буд, ва фармон аз даҳони ӯ берун хоҳад рафт. Сипас ман Модари Фоҳишаҳоро дидам; ки модар худи духтарон набуд, балки аз онҳо ҷудо ва мутамайиз буд. Ӯ рӯзи худро дошт, ва он гузашт, ва духтарони ӯ, фирқаҳои протестантӣ, навбатии он буданд, ки ба сахна оянд ва ҳамон рӯҳияро, ки модар дошт, ба амал бароранд, вақте ки ӯ муқаддасонро таъкиб мекард. Ман дидам, ки чунон ки модар дар қудрат заиф мешуд, духтарон дар ҳоли қавӣ шудан буданд, ва ба зудӣ онҳо ҳамон қудратро ба қор хоҳанд бурд, ки замоне модар ба қор мебуд». Spalding and Magan, 1.

Нотавонии Миллер дар дидани қудрати сеюм ӯро водошт, ки ба ҳулосаҳое бирасад, ки оддӣ хато буданд. Миллер ҳайвони баҳрии Ваҳӣ боби сездаҳро ҳамчун Руми бутпараст ва ҳайвони заминиро ҳамчун Руми папагӣ муайян кард. Татбиқи ӯ нисбат ба Ваҳӣ боби ҳабдаҳ низ ба сабаби нотавониаш дар дидани таърихи нубувватӣ, ки аз қудрати дуҷуми вайронгари папагӣ фаротар мерафт, ноқис буд. Аз ҳамин сабаб, вақте Миллер қудрати Румро дар нубуввати Дониёл муайян кард, ӯ онҳоро ҳамчун як қудрат баррасӣ намуд, ки дар ду марҳила зоҳир мешуд. Он татбиқ дуруст буд ва ҳаст, аммо ин ӯро аз дарк кардани подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас ҳамчун ҷизе, ки аз ҷорумин подшоҳӣ, ки бо Рум муаррифӣ шудааст, фаротар мерасад, бозмедошт. Ӯ дид ва муайян кард, ки подшоҳии ҷоруми Рум ду марҳила дорад, ки ҳамчун Руми бутпараст ва Руми папагӣ муаррифӣ шудаанд, аммо наметавонист бубинад, ки Руми папагӣ ҳамчуни подшоҳии панҷум аст, ки бояд пас аз он подшоҳии шашум биёяд.

Дар боби дуҷуми Дониёл, миллериён унсурҳои подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддасро бо подшоҳии ҷорум якҷо карданд. Дар сатҳи асосӣ татбиқи онҳо дуруст буд, аммо ноқомил, зеро ишораи аввалини подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас бояд бо ишораи охири подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас мувофиқат кунад, зеро Исо, ҳамчун Алфа ва Омега, ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад. Нотавонӣ дар дидани фарқи ду подшоҳии пайдарпай барои Миллер имконнопазир гардонид, ки дарк кунад, ки Ваҳӣ боби дувоздаҳум бутпарастиро (аждаҳо) муайян месозад, ва ҳайвони баҳрии Ваҳӣ боби сенздаҳумро ҳамчун папагарӣ (ҳайвон), ва ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сенздаҳумро ҳамчун протестантизми муртад (пайғамбари козиб).

Миллер натавонист аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козибро дар бобҳои дувоздаҳум ва сенздаҳуми Ваҳӣ ҳамчун се подшоҳии пайдарпай бубинад, ва аз ин рӯ, бо мантиқи нубуввати худ маҷбур буд фарз кунад, ки ин ду боб тасвири пайдарпайи он се қудрате нестанд, ки ҳақонро ба сӯи Ҳармичиддун мебаранд. Нуре ки ба Миллер дода шуда буд, нури қомил барои насли ӯ буд, ва насли ӯ бо ҳамон нур озмуда шуд.

Рӯшноии се қудрати вайронкунанда (аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб) ба Future for America дар «замони охир» — дар соли 1989 — дода шуд. Порчаи китоби Дониёл, ки бо ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ, дар иҷрошавии Дониёл боби ёздаҳ, ояти ҷиҳил, қушода гардид, рӯшноии ғариштаи сеюм буд; ҳол он ки ба Миллер рӯшноии ғариштаи аввал дода шуда буд. Шаш ояти охири Дониёл 11 ҳамчун асос ва сутуни марказии ҳаракати Future for America дида шуданд, ва ояти ҷиҳили Дониёл боби ёздаҳ он рӯшноиро ҳулоса мекунад,

ҳамон тавре ки оятҳои сездаҳ ва чордаҳи Дониёл боби ҳашт рӯшноиеро, ки дар ҳаракати миллерӣ кушода шуда буд, хулоса мекарданд.

Ва дар вақти охир подшоҳи ҷануб ба ӯ ҳамла хоҳад кард; ва подшоҳи шимол бар ӯ мисли гирдоб, бо аробаҳо, ва бо саворон, ва бо киштиҳои бисёр хоҳад омад; ва ӯ ба кишварҳо дохил хоҳад шуд, ва онҳоро фаро гирифта, аз онҳо хоҳад гузашт. Дониёл 11:40.

Ин оят ҷангеро муайян мекунад, ки дар «замони охир» — соли 1798 — миёни подшоҳи ҷануб ва подшоҳи шимол оғоз ёфт. Подшоҳи ҷануб Фаронсаи атеистиро намояндагӣ мекард, ки маҳз дар ҳамон сол ба папагӣ захми марговар расонид. Дар он ҷо папагӣ ҳамчун подшоҳи шимол намояндагӣ шудааст. Аз лиҳози нубувватӣ, Фаронса дар соли 1798 яке аз даҳ подшоҳии боби ҳафтуми китоби Дониёл буд. Он даҳ подшоҳӣ Руми бутпарастро намояндагӣ мекунад, ва Руми бутпараст аждаҳоро намояндагӣ мекунад. Папагӣ (подшоҳи шимол) ҳайвонро намояндагӣ мекунад. Ин оят муайян мекунад, ки подшоҳи шимол (папагӣ), ки дар оғози оят ба ӯ захми марговар расонида шуда буд, дар ниҳоят бар зидди подшоҳи ҷануб (подшоҳи атеизм) ҷавобан ҳамла хоҳад кард. Вақте ки папагӣ воқеан ҷавобан ҳамла кард, подшоҳи атеизм аз давлати Фаронса ба иттиҳоди конфедеративии Иттиҳоди Шӯравӣ кӯчида буд. Фаронса як миллат буд, аммо вақте ки папагӣ дар ин оят бар зидди подшоҳи ҷануб ҷавобан ҳамла кард, подшоҳи ҷануб ҳамчун «кишварҳо» муайян шудааст, чунон ки собиқ Иттиҳоди Шӯравӣ низ чунин буд.

Ҳангоме ки подшоҳи шимол (папагӣ) қасос гирифт, он бо худ «аробаҳо», «саворон» ва «киштиҳои бисёр»-ро овард. Аробаҳо ва саворон рамзҳои қудрати ҳарбӣ мебошанд, ва киштиҳо рамзҳои қудрати иқтисодӣ мебошанд. Қудрате, ки бо папагӣ ба хоҳири сарнагун сохтани Иттиҳоди Шӯравӣ паймони нопок баст, Иёлотҳои Муттаҳида буд, ва ду қуввати Иёлотҳои Муттаҳида дар боби сездаҳуми Ваҳй ҳамчун қобилияти он барои маҷбур сохтани ҷаҳон ба пазируфтани нишони ҳокимияти папагӣ тавассути зӯри аслиҳа ва иқтисод муайян шудааст. Ба одамон бе он нишона харидан ё фурӯхтан манъ карда хоҳад шуд, ва сипас, боз ҳам, бе он нишона, одамон ба марг расонида хоҳанд шуд.

Ояти чиҳилум аждаҳоро (подшоҳи ҷануб), ҳайвонро (папапарстӣ) ва пайғамбари козибро (Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико) бевосита муайян мекунад. Ояти асосӣ барои «замони интиҳо» дар соли 1989 се қудрати вайронкунандаеро муайян месозад, ки ҷаҳонро ба сӯи Ҳармиҷидӯн мебаранд, ҳамон тавре ки оятҳои асосии ҳаракати Миллерӣ ду қудрати вайронкунандаи бутпарастиро, ки пас аз он папапарстӣ меомад, муайян карда буданд.

Оят бо ҷанг миёни подшоҳи ҷануб ва подшоҳи шимол оғоз мегардад. Дар оғози оят (1798) подшоҳи ҷануб ғолиб меояд, аммо дар ҳуди оят подшоҳи шимол ҷавобан ҳамла карда, бар подшоҳи ҷануб ғолиб мегардад. Оғози оят ҷанги миёни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷанубро нишон медиҳад, ва дар анҷоми паёме, ки дар оят ҷой дорад, ҳамон ҷанги миёни подшоҳони шимолӣ ва ҷанубӣ тасвир мешавад, аммо бо натиҷаҳои баръакс. Оғоз соли 1798 «вақти интиҳо»-ро нишон дод, ва ҷанги анҷом «вақти интиҳо»-ро дар соли 1989 нишон медиҳад. Ин оят дар дохили шаҳодати навишташудаи худ имзои Алфа ва Омегаро дар бар

мегирад: оғоз ва анҷом.

Таърихи воқеии ин оят баъд аз фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 идома ёфта, то ба қонуни якшанбеи ояти чилу як мерасад. Дар қонуни якшанбе иттиҳоди сечонибаи Бобили муосир тавассути як силсила рӯйдодҳои босуръат ба вучуд оварда мешавад. Бинобар ин, ояти чил аз он замон оғоз меёбад, ки захми марговар дар соли 1798 расонида мешавад ва фоҳишаи Сур ба фаромӯшӣ супурда мешавад. Таърихе, ки ин оят онро муаррифӣ мекунад, комилан дар қонуни якшанбеи ояти чилу як ба анҷом мерасад, он ҷо ки захми марговар шифо меёбад ва фоҳишаи Сур ба ёд оварда мешавад. Нишонаи оғоз ва анҷом на танҳо бар матни дар ин оят омада навишта шудааст, балки ҳамчунин бар тамоми таърихи комиле, ки ин оят онро муаррифӣ мекунад. Ин оят чорҷӯби нубуввати муайян месозад, ки на танҳо бар бутпарастӣ (аждаҳо) ва паппарастӣ (ваҳшӣ) асос ёфтааст, балки сохтори се қудрати вайронгареро муайян мекунад, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд.

Чорҷӯби нубуввати Миллер фаро расидани довари таҳқиқоти Худоро эълон намуд, ва чорҷӯби нубуввати Future for America фаро расидани довари иҷрошавандаи Худоро эълон менамояд. Дар «вақти охир» дар соли 1989, раванди сеқадамаи имтиҳон ва поксозӣ оғоз ёфт, ҳангоме ки шаш ояти охири Дониёл ёздаҳум ҳангоми фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ мӯҳркушӣ шуданд. Тафовути он ки Миллер танҳо бутпарастӣ ва папагиро медид, вале протестантизми муртадро намедид, бояд фаҳмида шавад, то рӯёи дарёи Ёлой, ки дар соли 1798 мӯҳркушӣ гардид, дуруст дарк карда шавад.

Мо ин баррасиро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Мо вақти аз даст додан надорем. Пеши рӯи мо айёмҳои пурошӯб истодаанд. Дунё аз рӯҳи ҷанг ба ҳаракат омадааст. Ба зудӣ манзараҳои ошӯбе, ки дар нубувватҳо гуфта шудаанд, ба вукӯъ хоҳанд пайваست. Нубуввати боби ёздаҳуми Дониёл қариб ба иҷрои комили худ расидааст. Бисёре аз таърихе, ки дар иҷрои ин нубувват ба амал омадааст, такрор хоҳад шуд.»

«Дар ояти сиюм аз қуввае сухан меравад, ки “оятҳои 30 то 36 иқтибос шудаанд.”»

«Манзараҳое, ки ба он чи дар ин суханон тасвир шудааст, монанданд, ба вукӯъ хоҳанд пайваст». Manuscript Releases, number 13, 394.